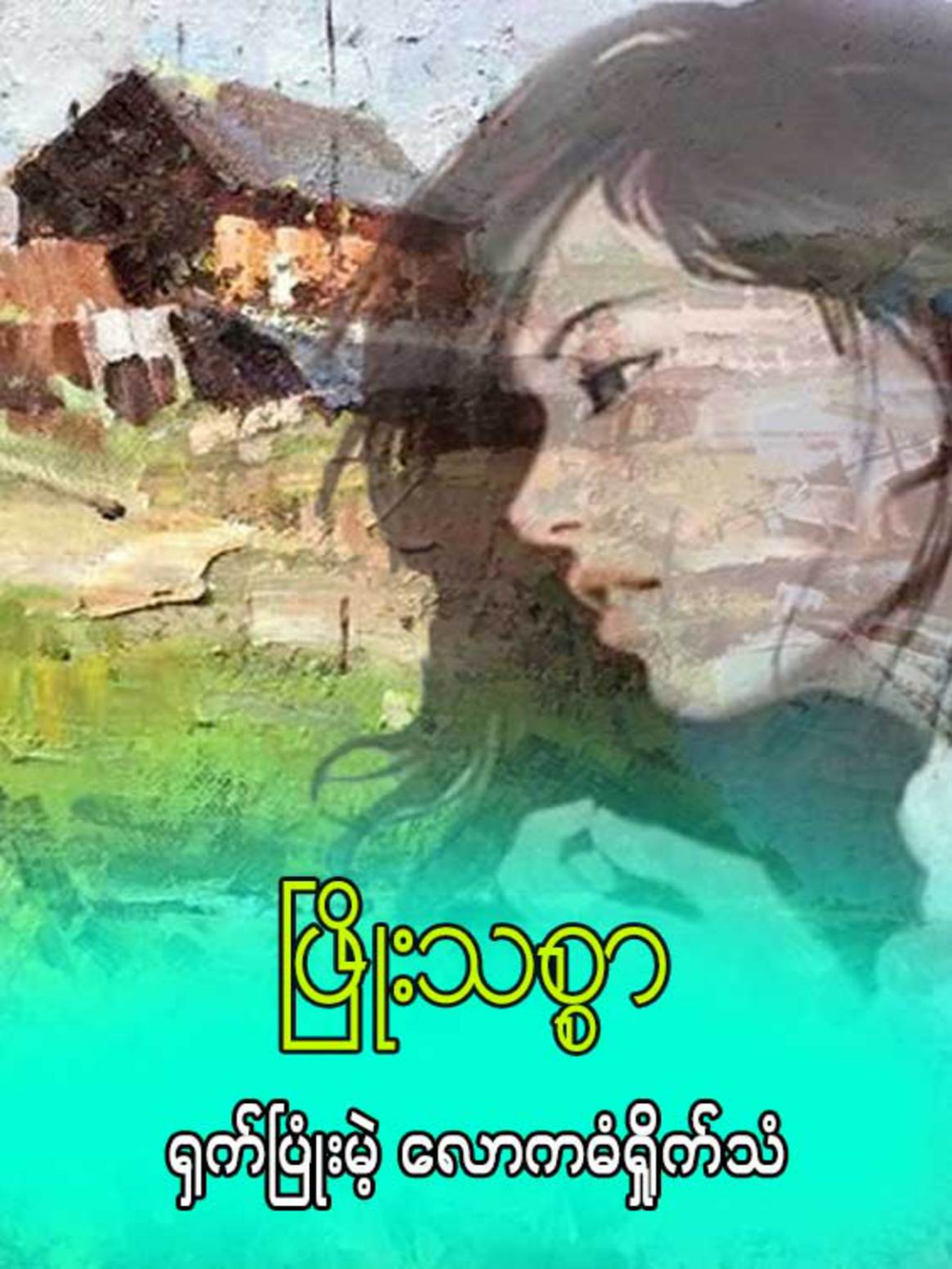

ပြီးသော

ရှက်ပြုံးမဲ့ လောကဓံရှိက်သံ

ရှက်ပြုံးမဲ့လောကခံရှိက်သံ

လောကခံ လေထန် လှိုင်းကြမ်းတွေကြားမှာ ၊ ကံတရား၏ ရိုက်ချက်တွေက ပြင်းခဲ့လေတော့၊ ဘဝဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် စတင်ရှာဖွေ တွေ့ရှိ ခဲ့လိုက်ရလေတယ်၊ ကျွန်တော် တွေ့ရှိခဲ့ရလေသော ဘဝသည် ကား၊ ကြီးနိုင် ငယ်ညည်း မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြသည့် လူကုန်ထမ် အသိုင်းအဝန်းနဲ့ အတူ၊ ငွေများ တရားနိုင်ဖြစ်သော လက်ရှိ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်း နေရပါသည့် ပန်းခင်းလမ်း အယောင်ဆောင် ခရောင်းလမ်းကြမ်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ လူ့လောက အဓိပ္ပာယ်တွေ တွေ့ရှိခဲ့ရတဲ့ နေရာတွေပေါ့ဗျာ ...

ငွေ မရှိရင် အချစ်ဆိုသည် မှာ လည်း သာယာဖြောင့်ဖြူခြင်း မရှိနိုင်သလို၊ နောက်ထပ် ငွေဆိုသည့် အရာဟာလည်း လူ့လောကရဲ့ ဒုတိယဘုရားသခင်ပဲ မဟုတ်ပေလော၊ ဥပဒေဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့လို သာမန် လူတန်းစားလေးတွေဟာ မှားမှန်းသိနေသော အမှန်တရားတစ်ခု ကိုတောင် ဘာတစ်ခုမှ ရဲဝံ့စွာ ပြောဆိုပိုင်ခွင့် မရှိခဲ့သလို၊ မျက်နှာမဲ့ လူတန်းစားအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကို ရင်နဲ့ လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရသည့် မိခင်တစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခတွင်းထဲ ရောက်နေခဲ့သည် ကို တောင်

မှ ငွေဆိုတဲ့ အင်အား မရှိခဲ့လေတော့ အရာအာလုံးကို ကျောခိုင်းခဲ့ရပြီး ယိုင်နဲ့ နေသော ဘဝတစ်ခုမှ သည် ခိုင်မြဲသော ဘဝသစ်တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ အရေး စွန့်စွန့်စားစား ကြိုးစား ရုန်းကန်ခဲ့ရ ပါလေ တော့သည်။ ။

အခန်း (၁)

ကျွန်တော် မွေးဖွားရာ အုန်းပင်တောဆိုသော ရွာကလေးသည် အလောင်းကစား စသည် များ နှင့် ချဲ ထီ ဖဲ၊ အစရှိသည် တို့ သာလျှင် လွှမ်းမိုးလျက် ရှိပေသည်။ ။ အဲဒီအရာတွေသာ မလွှမ်းမိုးခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲဗျာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးမှာ ဘယ်လောက် ပင်ရှာရှာ အလောင်းကစား ချဲထီ အစရှိသည် တို့ နှင့် ပင် လောဘ၏ နောက်သို့ လုံးလည် လိုက်နေသောကြောင့် လောဘ၏ သားကောင်အဖြစ်နဲ့ တချို့ဆိုလျှင် အိမ်ပေါင်၊ ကျွဲပေါင်၊ လယ်ပေါင်ကာပင် ထိုအလောင်းကစား စသည် တို့ ကို ဝါသနာ အလွန်ကြီးကြ ပေတော့သည်။ ။

အလောင်းကစား ကြောင့် လည်း ဘဝတွေပျက် လူ့ငမ္ဘဲဘဝသို့ ရောက်ရှိ သွားကြသည့် လူပေါင်းမှာ လည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များ ပြားလို့ နေပါတော့သည်။ ။ ဒါကိုပင် ဝါသနာကြီးလွန်းသူ လူတိုင်းက ‘အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်’ ဆိုသလို လောဘကို ရှေ့တန်းတင်ထား လေသောကြောင့် အမှန်ကို မမြင်နိုင်ကြသည့် အလျှောက် ဘယ်သို့မှ ပင် ဖျောင်းဖျလို မရနိုင်ပေ။

ထိုဝါသနာပါသူ အရာအားလုံးထဲတွင် ကျွန်တော်၏ အမေသည် လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပေတော့ လေသည်။ ။ အမေသည် လောင်းကစားကို အရမ်းဝါသနာ ပါသည် ချည်းတော့ မဟုတ်၊ ချဲဆိုလည်း ပါလိုက်သလို နှစ်လုံးဆိုလည်း နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်းတော့ ထိုးလိုက် ရပြန်သေး၏။ ရွာမှာ ဂလုံး ဂလုံးလို့ ခေါ်တဲ့ ကြိုးဆွဲ၍ ကစားရသော ဆင် ယုံ ကြက်၊ ကြွက်၊ စသော လောင်းကစားများ ကလည်း ရှိနေခြင်းဖြစ်သည့် အတွက် ဘယ်အရာကမှ သူနဲ့ မလွတ်ကင်းပေ ...

တစ်ခါတစ်ခါဆိုလျှင် သူ၏ နှစ်လုံးအကြွေး ချဲအကြွေးများကို အနောက်မှ နေ အဖေနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်လံ၍ ပင် ဆက်ပေးခဲ့ရ ဖူးလေတော့၏။

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော်၏ အဖေသည် အပြင်မှာ ဘာအဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့သည် တော့ မသိ အိမ်သို့ပြန် ရောက်ရောက်ခြင်း ပင် ...

"မိငယ် နင်ဟာလေး တော်တော်ကို စိုးနေပြီနော်၊ နင့်ကိုယ်နင် ငွေအရှာကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်လို့ များ သတ်မှတ် နေရောသလား"

"ရှင်အပြင်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာပြန်လို့ လဲ ကိုသန်းမောင်၊ ရှင်ဟာ လေ တစ်စိတ်ရှိ ကျွန်မကိုပဲ အပြစ်တင် ပြောဆိုဖို့ ပဲ ကြည့်နေတာပဲ၊ ကျွန်မက ဘာတွေစိုးနေလို့ လဲ ပြောပါဦး"

"ဘာတွေ စိုးနေလို့ လဲ ဟုတ်လား၊ မင်းကိုယ်မင်း မသိဘူးပေါ့ မသိတော့လည်း ပြောပြရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ မိငယ် နင် ဟိုး ... ကျန်ခဲ့တဲ့ လတုန်းက နင့်ချဲအကြွေးတွေ ဘယ်လောက် ဆက်လိုက်ရတယ် ထင်တုံး"

"ဘယ်လောက် ဆက်လိုက်ရလို့ လဲ ပြောပါဦး"

"မင်းမသိချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့၊ ငါတို့ သားအဖတွေ အိမ်မှာ နေရတာတောင် စိတ်မလုံတော့ဘူးကွ၊ ဟိုဘက်ရွာက ချဲရောင်းတဲ့ မိန်းမက ချဲအကြွေး လာတောင်းလိုက်၊ ဒီရွာက နှစ်လုံးရောင်းတဲ့ မိန်းမတွေက နှစ်လုံး အကြွေးတွေ လာတောင်းလိုက်နဲ့ ငါယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်မှာ နေရတာ ရှက် လာပြီကွ ရှက် လာပြီ"

"အို ... ရှင်ကလည်း တော် ဒါရှက်စရာလား၊ ရှိရင်ပေးလိုက်၊ မရှိရင် နောက်တစ်နေ့မှ လာယူလို့ ပြောလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ရှင်က ဘာတွေ ရှက်နေစရာ လိုလို့ လဲ"

"ဪ ... မင်းက စကားကို ပေါ့ပေါ့တန်းတန်းလေး တယ်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ အိမ်က ကိုယ့်မိသားစုလေး ဘယ်လိုတွေ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတယ် ဆိုတာကိုလည်း မင်းသိသားနဲ့၊ မင်းက မင်းဝါသနာပါရာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပဲ မင်းလုပ်ချင်ရာကို လျှောက်လုပ် နေတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား မိငယ်"

"ကျွန်မ ဝါသနာပါလို့ လဲ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ချင်ရာကို လျှောက်လုပ်နေတာ တွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုလေး ပြေပြေလည်လည် စားနိုင်သောက်နိုင်လေး ဖြစ်အောင်လို့ ကျွန်မက တစ်ဖက် တစ်လမ်းကနေ ကိုယ့်ရဲ့ ကံတရားကို စမ်းသပ် ကြည့်နေတာပါတော်"

"ဘာ ... ကံတရား ဟုတ်လား၊ ကံကိုယုံပြီး စူးပုံသွားနင်း ကြည့်ပါလား၊ မစူးလား စူးလားဆိုတာကို၊ တော်တော့ကွာ မိငယ်၊ မင်းအလုပ်တွေကို ရပ်တန်းက ရပ်တော့၊ မင်းတစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ မင်းတင် ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးပါ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြ လိမ့်မယ် ဆိုတာကို မင်းမြဲမြဲ မှတ်ထားဦး"

ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု စားဝတ်နေရေး အဆ

င်ပြေနိုင်ရေး အတွက် မိုးလင်းက မိုးချုပ် ယာထဲ လယ်ထဲမှာ ပင် တောင် ယာအလုပ်ကို ကြိုးစားရုန်းကန် လှုပ်ရှားရင်း ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက် ရှာလေသည်။ ။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်မှာ ဆိုလျှင် သားအလတ် ဖြစ်သောကြောင့် စတန်းလောက်သာ ကျောင်းကို နေခဲ့ရပြီး အဖေနှင့် အတူ တောင်ယာ အလုပ်များကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ခဲ့ရလေတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ တွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သုံးယောက်ရှိလေသည်။ ။ ကျွန်တော့်အထက်တွင် အစ်ကိုအကြီးဆုံး တစ်ယောက်ရှိသလို၊ ကျွန်တော့်အောက်တွင် တော့ ညီမလေး တစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။ ။ ကျွန်တော့်အထက် အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျွန်တော် ၁၄နှစ်သား အရွယ်လောက် မှာ ပင် ပင်လယ်ထဲ လိုက်သွားကတည်းက အဆက်အသွယ် မရရှိပဲ၊ ဘယ်ဆီ ရောက်လို့ ဘယ်သောင် ကမ်းတင်နေသည် ကိုလည်း မသိရှိရပေ။ အိမ်မှ ၁ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ညီမလေး အမေနဲ့ အဖေ လေးဦးသာလျှင် ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကျွန်တော်၏ အဖေသည် ဒေါသထွက်ခဲ့၏။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်လေ့ရှိသော လူရိုးလူမှန်ကြီး တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါသထွက် လာပြီ ဆိုလျှင်လည်း ဘာကိုမှ ငဲ့ညှာ မထောက်ထားတတ်ပေ။

ယခုလည်း ကြည့် အမေ၏ လုပ်ရပ်တွေကို သူမကြိုက်သောကြောင့် အမေအား ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ။

"အေးပါတော် ... ရှင်မကြိုက်ဘူး ဆိုလည်း ကျွန်မနောက်ကို မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ"

"ဒီတစ်ခါတည်းပါတော့ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ၊ မင်းနဲ့ ငါက ဒီအိမ်မှာ

သားသမီးတွေ ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ မိဘအရာမှာ ဖြစ်သလို၊ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အမိုးအကာအရံ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုလည်း သတိထားဦး၊ အိမ်တစ်အိမ်ဟာ ခေါင်းမိုးကမလုံ၊ ကြမ်းပြင်တွေကလည်း အကွက်မရှိတော့ဘူး ဆိုရင် ဒီမိသားစုလေးဟာ အားလုံး ဗရမ်းပတာဖြစ်ပြီး ယိုယွင်းပျက်စီး ကုန်တတ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောတရားတွေ ကိုရော မင်းနားလည်ရဲ့ လား။"

"နားလည်ပါတယ် တော်ရယ်၊ ရှင်ဟာလေ ... တစ်ခုခုဆိုရင် မပြီးနိုင်တော့ဘူး လူတစ်ဖက်သားကို ပြောနေဆိုနေ လိုက်တာကလည်း တကယ့်ကို ဆိုးသွမ်း ရိုင်းပြနေတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို ပြောဆို ဆုံးမနေသလိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားရင် ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်။"

"ဪ ... အခုတော့ မင်းက ရှက်တတ် နေလိုက်တာ၊ မင်းလုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကမှ မူမှန်တာကိုကွ၊ အေး အခုလို ငါပြောနေတာတွေက မင်းအတွက်တွင် မကဘူး၊ ငါတို့ တစ်မိသားစုလုံး အတွက်ပါ ပြောဆိုနေရခြင်း ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို သိစေချင်လို့ "

"ကောင်းပါပြီရှင် ... ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ ဆင်ခြင်ပါ့မယ် ဟုတ်ပြီလား" ဟု ပြန်လည်ကာ ပြောဆိုပြီး အမေသည် အဖေအား ဘာစကားမှ ခွန့်တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုတော့ပဲ၊ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီး အိမ်၏ အရှေ့တွင် နေပူလှန်းထားသော ထင်းခြောက်ကလေးများကို ထင်းစင်ပေါ်သို့ တင်ရန်အတွက် အစီအရီ ကောက်ယူ သိမ်းဆည်းလို့ နေပေတော့သည်။

။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီမှ အဖေ၏ အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည် ။

"သားရေ ... အိမ်ပေါ် တက်လာခဲ့ပါဦး၊ အဖေတို့ သားအဖ လုပ်စရာလေးတွေ အတွက် တိုင်ပင် ဆွေးနွေး ရအောင်လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ သားတက်လာခဲ့ပါမယ်" ဟု အဖေအား လှမ်းပြောလိုက်ရင် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား လိုက်လေတော့သည်။ ။

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သော် အဖေသည် ကျွန်တော့်အား ...

"သားရေ ... အဖေတို့ ဇီးဖြူကုန်းရွာကို သွားရအောင်ကွ၊ အဲဒီမှာ သစ်ခွဲစက်ရှိတယ်၊ အဲဒီသစ်ခွဲစက်က ထွက်တဲ့ သစ်လေးတွေလည်း အဖေတို့ အိမ်အတွက် လိုအပ်သလောက် ဝယ်ယူရင်း အပြန်ကြရင် ဟင်းစားလေး ကောင်းကောင်း ချက်စားရအောင် ကြက်တစ်ကောင်လောက် ဝယ်ခဲ့ရအောင်ကွာ"

"ကောင်းတာပေါ့ အဖေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီရွာကို သွားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ"

"ဟ ... မင်းက ဘာလို့ သွားချင်တာလဲကွ၊ ငါ့သားရ"

"ဪ ... အဖေကလည်း အကြောင်းရှိလို့ ပေါ့ဗျ"

"အေး ... ကောင်းပါပြီ ငါ့သားရာ၊ ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ"

သားအဖနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီစွာဖြင့် ဇီးဖြူကုန်းရွာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက် လေတော့သည်။ ။

ဇီးဖြူကုန်းရွာသို့ ရောက်သော် အဖေသည် သစ်ခွဲစက်ရှိသည့် ဦးလှသိန်းတို့ အိမ်သို့ သွားကာ လိုအပ်သည့် သစ်နှင့် သစ်သားများကို ရွေးချယ် ဝယ်ယူနေခိုက်။

ကျွန်တော်ကတော့ အဖေနဲ့ အတူ အနောက်မှ လိုက်ရင်း

မျက်လုံးများကတော့ ဂနာမငြိမ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဦးလှသိန်း သမီးချောလေးသည် ကား ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံဖူးလေ သောကြောင့် သူ့ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်နေမိသလို အရမ်း နှစ်သက်မြတ်နိုး မိနေသောကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါသည် ၊ တိတ်တခိုးအချစ်မို့ တိတ်တခိုး မခိုတရို့ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရသည် မှာ လည်း ရင်တလုပ်လုပ်ပါပင်။

ဦးလှသိန်းတို့ သစ်စက်သည် ကျွန်တော်တို့ နယ်ဘက်မှာ ဆိုလျှင်တော့ နာမည်တစ်ခု ရနေခြင်းဖြစ်သလို သစ်လုပ်သား လူများ ၏ နှုတ်တွင် လည်း ‘လှသိန်းသစ်စက် လှသိန်းသစ်စက်’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပြီး ထိုသစ်စက်တွင် သစ်ခွဲမည့် လူများ သည် သူတို့လိုအပ်သည့် ပုံစံကို ပြောလိုက်တာနှင့် အဆင်ပြေခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက် သူ၏ သစ်စက်သည် အလုပ်အကိုင် ပြတ်သည် ဟူ၍ မရှိချေ ...

သစ်စက်က နာမည်ရသလို သူ့သမီးလေးမှာ လည်း သူတို့ တစ်ရွာလုံးတွင် တော့ အလှဆုံး အချောဆုံး ဟူသော ကွမ်းတော်ကို ပန်းတော်ကို အလှဘွဲ့ကို ရထားသူလေး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေသည် ။

ကျွန်တော် တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်ဖြင့် ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေစဉ်တွင် အမှတ်မထင် အိမ်၏ အနောက်ဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော့်၏ အကြည့်များ ရောက်သွားချိန်တွင် မထင်မှတ်ပဲ အိမ်နောက်ဖေးမှ နေ ထွက်လာသော လှနတ်သမီးလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ ပါတော့သည် ။

သူ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ရင်ခုန်သံတွေက အတိုင်းအဆမရှိ မြန်ဆန်နေသလို ဘယ်လိုကြောင့် လဲတော့ မသိ၊ ရင်ခုန်သံသာ အချစ်ဆိုရင် သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော်ချစ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုတာကို ဝန်ခံရတော့ပေမည်၊ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ

တို့ သည် သူ့ကို ကြည့်နေဆဲမှာ ပင် နားထဲသို့ အဖေ၏ လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ကို ကြားလိုက်ရပါ လေတော့သည်။ ။

"သားရေ ... အဖေတို့ လိုအပ်တဲ့ သစ်တွေ ဝယ်ခြမ်းပြီးသွားပြီကွ၊ ညနေမစောင်းခင် ပြန်ကြရအောင်"

"ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အဖေ ပြန်ကြမယ်လေ" ဟု ကျွန်တော် သည် သူခိုးလုမိသည့် ပုံ အလား ကသန်းကယမ်း ပြန်ဖြေမိလိုက်သည်။ ။

သူလေးကတော့ ကျွန်တော် ကြည့်နေသည် ကို မြင်ဖို့ နေနေသာသာ ရောက်နေသည် ကိုတောင် သိဟန်မတူပေ။ သူ့အလှတရားအောက်မှာ တစ်ခဏတာ မိန်းမော တွေဝေနေဆဲ အခိုက်အတန့်လေး တစ်ခုဟာ၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နှလုံးသား ပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ အတူပျော်မွေ့ နေခြင်း ဆိုတဲ့ လျှပ်တစ်ပြတ် အိပ်မက် မက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ပဲ သတ်မှတ်လို့ ရပေလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ထင်မှတ်မထားဘဲ အဖေ့ဆီမှ ...

"ငါ့သား မင်းဘာတွေ ငေးခိုင်းနေတာလဲကွ"

"ဘာမှ မငေးခိုင်းပါဘူး အဖေ"

"အဖေလည်း ငယ်ရာကနေ ကြီးလာတာပါ သားရယ်၊ ငါ့သား ဘာဖြ စ်နေတယ်၊ ဆိုတာကို အဖေသိတာပေါ့"

"ဟား ... အဖေကလည်း ဗျာ၊ အဖေထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

"ကဲ ... ကဲ ဒါဆိုလည်း ထားပါတော့ကွာ၊ အဖေတို့ ဟင်းစားလေး ဝယ်ပြီးရင် ပြန်ကြတာပေါ့"

"ဟုတ်အဖေ" ဟု ပြန်ဖြေရင်း အဖေနဲ့ အတူ ရွာမြောက်ဘက်က ဟ

င်းစားရောင်းသည့် အိမ်မှာ ကြက်တစ်ကောင် ဝင်ဝယ်ပြီး ရွာသို့ပြန်လာ
ခဲ့လိုက် လေတော့၏။
